

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 8.

Anden Sæssion.

4de Møde.

Torsdagen den 10de October.

(Fortsat.)

David: Magtet der sikkert er flere principielle Spørgsmaal, som kunde reises ved nærværende Lovforslags Fremlæggelse, saaledes blandt Andet om hele det Forhold, som denne Lov indeholder, og som ikke nu vil kunne blive Gjenstand for Omgjørelse, efterat den provisoriske Lov er udkommen, og er af den Natur, at slike Forhold aldrig burde reguleres ved provisoriske Love, thi det maa erindres, at den Omordning, som derved er bleven iværksat, er saaledes, at den ikke lader sig omgjøre — thi er det vanskeligt at opreise en Toldbom, hvor ingen har eksisteret, saa er det umuligt at gjøre dette, naar først den, der har eksisteret, ved Lov engang er nedlagt (Hør!) — uagtet denne Lov, siger jeg, indeholder principielle Spørgsmaal af den høieste Bigtighed, og der saaledes vel kunde være Anledning til at gaae ind paa disses Drøftelse, skal jeg dog afholde mig derfra, saa meget mere som jeg erkjender den overveiende Bigtighed af denne Lov, og som jeg erkjender Betydningen af de politiske Forhold, som den snarest maa antages at skyde sin provisoriske Fremtrædelse; men jeg har dog anseet hiint Spørgsmaal at være af saa stor Bigtighed, at jeg har troet det passende her i Thinget at erklære Aarsagen, hvorfor jeg afholder mig fra dette Spørgsmaals Behandling og Drøftelse. Ogsaa andre Spørgsmaal kunde der vel reises med Hensyn til de vigtige i Lovforslaget udtalte Principer; men af Grunde, som hænge nøie sammen med den, jeg allerede har anført, skal jeg heller ikke indlade mig paa dem. Derimod er der et Princip, som gaaer igjennem Loven, og som paa forskjellige Maader udtaler sig i den, som

er af en saadan Bigtighed for Landet i det Hele, at om det end ikke særligt berørte den Commune, jeg har den Ære at repræsentere, og i hvis Interesse det dybest griber ind, vilde jeg dog føle mig høilig opfordret til at dvæle ved Undersøgelsen af dette Princip og ved dets Anvendelse i nærværende Lov. Loven og endnu mere den Opsats, der som Motiver er omdeelt blandt Forsamlingens Medlemmer, gaaer aabenbart ud fra den Anskuelse, at de bestaaende, til Omordning trængende Skatteforhold med en vis quantitativ Størrelse hvile paa Land, Kjøbstad og Hovedstad, og at en Omordning af Beskatningsvæsenet kun skal gaae ud paa at tilføre Finantserne Indtægter af disse 3 forskjellige Hoveddele, hvori den hele Stat efter Tingenes ældre Forhold falder. Man synes ikke, ved Spørgsmaalet om Omordningen af disse Skatteforhold, saaledes som det ogsaa fremgik klart ved den i forrige Sæssion forelagte Lov om en ny Skattefordeling, at have spurgt sig om, hvorledes man paa den retfærdigste og billigste Maade nu kan ramme alle Landets forskjellige Dele i lige Forhold til Skattekræfterne paa ethvert Sted, men man synes at have stillet sig en langt simplere Opgave; man synes at have sagt sig: efter de Beregninger, der ere gjorte, bidrager nu Landet saa og saa meget, Kjøbstæderne saa og saa meget, Hovedstaden saa og saa meget til Finantserne, og Opgaven ved Skattereguleringen er blot ad andre, hensigtsmæssigere Veie at ramme de samme Dele af Landet med det samme Skattebeløb. Men det er det, som idetmindste jeg ikke troede, at man alene burde have havt for Øie ved at skride til en saa væsentlig Forandring af det hele Beskatningsvæsen, som at ville ophæve Formalingss- og Consumtionsafgiften (Hør! Hør!). Jeg har antaget, at naar man vilde